

Villányi László

Tanú

Akinek életét élte, az ő keresztnévén szólították már, naplójában találta, amit éjszakánként a másik írhatott volna, a hegedülő lányokat halántékukról, a nyakukon izzó foltról, csuklójukról mindketten azonosítani tudták, lopva követtem tekintetüket, összekevert tíz, húsz, száz éveket, önmaga száműzöttjeként bolyongott idegen vidéken, üldözőnek maradt az idő, naponta megküzdött szeme, érzékei szabadságáért, mint jelent őrizte az álldogáló gólya szépségét, az otthonos tájat, ahol életének valamelyik évtizedébe érkezhettek, az égi lombok közé, a viharba, bizonytalan volt, mit is követett el, mi mindenre derül fény abban a valakiben, aki hiteles tanúja se lehetne énjének.

Ismerős

Nézi a mozgóképen azt a valakit, akiről kimondják: ő, s bár ismerős vonásokat, gesztusokat lát, lehet, az utcán köszönés nélkül menne el maga mellett, csak halványan sejlene, utóbb, hogy meg kellett volna állnia, s legalább néhány udvarias mondatra méltatni a másikat, lassanként azonosítva, ugyanazon az úton ki is ment az iskolába, s évtizedek múltán álmodja, hónapok óta nem járt órákra, hogyan tudná hát megírni a matekdolgozatot, legalább belül, egy pillanatra visszalép, amikor becézve, kínai névén szólítják, de elgondolni se képes igazán az egykor jól bevált trükköt, milyen erővel tudott felugrani, hogy a kapuba fejelje a labdát.